

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale / SRB**(Sprawa T-392/21)**

(2021/C 349/58)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek *ex ante* za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-389/21, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2021 r. – Max Heinr. Sutor / SRB**(Sprawa T-393/21)**

(2021/C 349/59)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Max Heinr. Sutor OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Glos, M. Rätz i T. Kreft)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie składek *ex ante* za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, w tym komunikatu pozwanej z dnia 14 kwietnia 2021 r. wyjaśniającego tę decyzję i dotyczącego skarżącej w zakresie danych wykorzystanych do obliczenia składek *ex ante* za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/24);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽¹⁾ ze względu na to, że pozwana nie wyłączyła utrzymywanych przez skarżącą w truscie środków pieniężnych klientów z obliczenia opłaty bankowej za 2021 r. Artykuł 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 stosuje się do takich wyłączonych z masy upadłości środków pieniężnych klientów co najmniej w drodze analogii.
2. Zarzut drugi: naruszenie zasady proporcjonalności w rozumieniu art. 70 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽²⁾ w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE ⁽³⁾ w zakresie, w jakim decyzja nakłada stukrotnie wyższą opłatę bankową wyłącznie na podstawie wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych wykazanych przez skarżącą w bilansie.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady równego traktowania ze względu na to, że decyzja – bez obiektywnego uzasadnienia – traktuje skarżącą w sposób odmienny od instytucji kredytowych, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub które stosują MSSF, oraz od firm inwestycyjnych, które zarządzają środkami pieniężnymi klientów.
4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na to, że włączenie do podstawy obliczenia wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych prowadzi do stukrotnego podwyższenia opłaty bankowej skarżącej za 2021 r., przy czym ingerencja ta nie jest uzasadniona.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE ze względu na to, że decyzja ogranicza przysługującą skarżącej swobodę wykonywania działalności w państwie członkowskim, w którym ma ona główny zakład, i to w sposób nieproporcjonalny, oraz dyskryminuje skarżącą w stosunku do instytucji kredytowych w innych państwach członkowskich.
6. Zarzut szósty: naruszenie art. 17 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 z uwagi na to, że pozwana nie uwzględniła zmienionych następczo przez skarżącą danych sprawozdawczych za lata składkowe 2018–2020 przy ustalaniu rocznej składki należnej za okres składkowy 2021 i nie obniżyła odpowiednio opłaty bankowej skarżącej za 2021 r.
7. Zarzut siódmy: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty ze względu na to, że termin wyznaczony skarżącej na zapoznanie się z projektem indywidualnego zawiadomienia o poborze opłaty bankowej za 2021 r. oraz na przekazanie pozwanej uwag w ramach konsultacji wynosił w rzeczywistości jedynie trzy dni.
8. Zarzut ósmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty oraz art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na to, że uzasadnienie decyzji nie pozwala skarżącej na sprawdzenie wysokości jej składki.
9. Zarzut dziewiąty: naruszenie zasady skutecznej ochrony prawnej w rozumieniu art. 47 akapit pierwszy karty ze względu na to, że uzasadnienie nie pozwala skarżącej na dokonanie oceny, czy należy wnieść sprawę do właściwego sądu.
10. Zarzut dziesiąty (pomocniczo): art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznik I do tego rozporządzenia są nieważne, ponieważ – ze względu na współzależność składek i wykorzystania poufnych danych osób trzecich – wymagają one od pozwanej wydania decyzji naruszającej obowiązek uzasadnienia.
11. Zarzut jedenasty (pomocniczo): art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznik I do tego rozporządzenia są nieważne ze względu na to, że naruszają wymóg skutecznej ochrony prawnej w rozumieniu art. 47 akapit pierwszy karty.
12. Zarzut dwunasty (pomocniczo): podstawa obliczenia przewidziana w art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 pkt 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest nieważna, ponieważ narusza art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE oraz zasadę równego traktowania.

13. Zarzut trzynasty (pomocniczo): podstawa obliczenia przewidziana w art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 pkt 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest nieważna, ponieważ narusza art. 16 karty.
14. Zarzut czternasty (pomocniczo): podstawa obliczenia przewidziana w art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 pkt 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest nieważna, ponieważ narusza art. 49 w związku z art. 54 TFUE.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2021 r. – Bayerische Landesbank / SRB

(Sprawa T-394/21)

(2021/C 349/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Landesbank (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Berger i M. Weber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 14 kwietnia 2021 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2021 r. na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/ES/2021/22), w tym załączników do tej decyzji, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja, w tym załącznik I, załącznik II i załącznik III do niej, dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca z uwagi na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu, strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest prawnie nieistniejąca w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-389/21, Landesbank Baden-Württemberg/SRB, lub podobne do nich.